

A je to venku... po 25 letech promluvil J.Stráský.... šokující !

### **Šokující rozhovor expremiéra Jana Stráského v Hospodářských novinách**

Musela se uměle vytvořit vrstva bohatých, aby se rozjelo tržní hospodářství. Bez toho to prostě nešlo. To dnes již ví každé malé dítě. Bohužel, ne každý mohl být ten vyvolený. Nešlo přeci udělat, aby byli bohatí všichni. Kdyby se to rozdělilo mezi všechny, což by byl zase jen socialistický model, nevznikli by kapitalisté, protože by zase každý nebyl až tolik bohatý. Musela se vytvořit třída bohatých, středního stavu a třída chudých. Tak jako v každé demokratické tržní společnosti. Takže to nešlo udělat jinak. Je tudíž nanejvýš logické, že vrstva bohatých se musela rekrutovat nějak. A tak se to vymyslelo tak, že to byli ti šikovní z okruhu známých a přátel tehdejší vlády ODS, ODA a OH. Kdo jiný? Ano, dá se tomu říci krádež za bílého dne. Ale chtěl bych vidět někoho, kdo by vymyslel jakýkoliv rychlejší a spravedlivější systém, podle kterého by vznikla vrstva bohatých, kteří by v ČR vlastnili majetek. Je téměř jistý předpoklad, že kdyby majetek či peníze dostala nějaká tupá socka se základním vzděláním a nebo vyučená, tak jej spíše prochlastá a prohraje na hracích automatech, nežli investuje a bude dále rozšiřovat.

Šokující rozhovor expremiéra Jana Stráského v Hospodářských novinách z osmého března ponechala téměř všechna média, a poněkud samozřejmě i celá politická scéna, bez povšimnutí. Jeho význam je přitom historický. Jeden z nejbližších spolupracovníků Václava Klause po více než dvaceti letech konečně přiznal, že Klausova ideologicky navoněná "ekonomická reforma" byla ve skutečnosti cílevědomě prováděným rozkradením českého hospodářství.

Kuponovou privatizaci Jan Stráský popisuje jako cestu k urychlení zbohatnutí některých, tak aby si mohli další rozprodávaný státní majetek koupit. "A pokud jde o to kradení: ano, jedna cesta, jak nechat lidi zbohatnout, je nechat je krást. A cesty, "jak lidi nechat zbohatnout, jsme hledali".

Jan Stráský tak v rozhovoru nevědomky přesně popisuje těžko pochopitelnou nevzdělanost, chtivost moci, totální nezodpovědnost a ideologickou slepotu, s jakou se k odstátnění vlastnictví v tomto "mozkovém trustu ODS" přistupovalo.

Dovolím si na tomto místě připomenout výrok profesora Oty Šika z počátku roku 1990, který pronesl poté, kdy hovořil prakticky se všemi "otci ekonomické reformy" - "Dopadne to špatně. Ti chlupci nevědí o ekonomii nic. Myšlením to jsou zastydlí marxisté, sociální inženýři, kteří jsou přesvědčeni, že stačí jenom najít a mocensky prosadit jedinou správnou novou ideologii - a všechno pak půjde samo. Jenomže takhle to nefunguje. Nejde jim o to, aby hospodářství prosperovalo. Chtějí jenom moc". Ota Šik měl pravdu, a dnes krach Klausových teorií přiznává i Jan Stráský. Sám dokáže rozlišit pouze čtyři způsoby privatizace. První téměř nezmiňuje - restituce komunisty zabaveného majetku, které ale Klaus dlouho odmítal. Druhý, kterým se zabývá nejvíce - prodej do českých rukou, ve kterých ale nebylo dost prostředků. Třetí - prodej "cizímu, západnímu kapitálu" (všimněte si, prosím, tohoto termínu), jenomže to také Klaus odmítal, a to velmi ostře. Čtvrtý - nechat hospodářství rozkrást s pomocí bankovního socialismu, kdy polostátní banky politicky spolehlivým soudruhům, přispívajícím té správné politické partě, rozdávaly veřejné prostředky s plným vědomím toho, že je nikdy nebudou muset vrátet.

Jan Stráský to, při vší shovívavosti, poněkud opožděně, plně potvrzuje: "To tak bylo, a dokonce bych musel říct, že to tak bylo vědomě. My jsme si to spočítali, že není jiná cesta

než do toho zatáhnout banky, aby našim lidem půjčily, i když to někdo zaplatí a jiný ne. A nezaplatilo se toho hodně, odepisovaly se stovky miliard". Byly to pro ty správné lidi dobré časy.

Všimli jste si toho krásného termínu "našim lidem"? Kdopak je vybíral? Informované banky, vycházející v transparentním tržním prostředí výhradně z tvrdé analýzy možné ziskovosti projektu a poskytující návratné úvěry a půjčky podle přesných pravidel a pod dozorem neúplatného bankovního dohledu? Anebo někdo polostátním a "politice" naslouchajícím bankám ze shora radil, a tak se mezi "naše lidi" dostali i Viktor Kožený, František Mrázek, Jan Gottwald, Antonín Charouz, pánové Stehlík, Šrejber, Pitr, Krejčíř, Junek, Šlouf, a celá ta generace dnešních stranických "kmostrů"? Kdo v té době vytvářel a udržoval vědomě nepravní prostředí, tak "aby nás právníci nemohli dohnat"?

Minimální odhad přímých ztrát z nedobytných bankovních úvěrů z doby "bankovního socialismu" je přes pět set miliard. Je podivuhodnou slabostí české politiky a novinářiny, že se k těmto otevřeně kriminálním dobám tak málo vyjadřují. Snad to nebude tím, že velká část dnešních novinářských es patřila v devadesátých letech módně mezi "klausovce". Nebo tím, že sociální demokracie móresy ODS rychle převzala a legitimizovala v opoziční smlouvě.

Stovky miliard korun zmizely. Právo je už na zloděje z dob privatizace krátké. Paměť je nepohodlná. Václav Klaus odešel v trapnosti a po zbytek života bude pokračovat v tom, co dělal celou kariéru v politice - obhajovat svoje "reformy a myšlenky". Žádné neměl, nutno však přiznat, že jeho styl útočné ideologizace jakékoliv diskuze, odmítající fakta, měla šmrnc marketingové geniality. O to podivnější je publikum, které mu to tak dlouho hltalo. Autor si neodpustí připomenout vlastní citát už z roku 1996: "Klaus se stal symbolem české příkrčenosti, která svobodu využila k otevření úst, namísto narovnání ramen".

A pravda je venku.